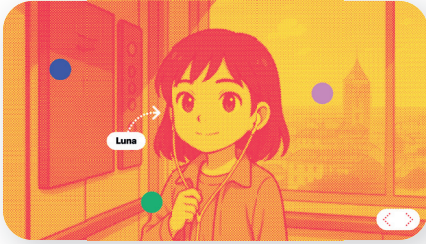
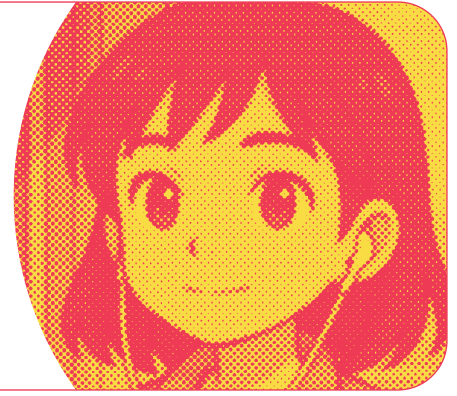

Luna & Rosalía

De lift omhoog

Luna stond in de lift. Hij zoemde zacht terwijl hij omhoogging. Buiten zag ze de daken van Barcelona steeds kleiner worden.

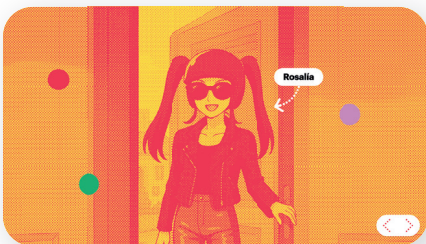
Ze friemelde aan haar jaszak. Daarin zaten haar oortjes. Ze stak ze in haar oren en klikte op play.

Een liedje van haar tante. Spaans, maar anders. Eerst hoorde ze klappende handen, dan een stem die zong, en daarna een diepe beat.

Wat voor iemand was tante Rosalía eigenlijk? Ze had haar al zo lang niet gezien.

In haar andere zak voelde ze het kleine schilderijtje dat ze had meegenomen: een portret dat ze zelf had gemaakt.

Ping. De lift stopte. Haar hart bonsde van spanning.

De deur zwaait open

De voordeur ging open. Daar stond tante Rosalía.

Een grote zonnebril, een rode leren broek, glimmende laarzen en... een motorhelm met twee lange paardenstaarten eraan.

“Tía Rosalía?” vroeg Luna.

Ze glimlachte.

“¡Sobrina mía! Wat fijn dat je er bent,” zei Rosalía, en gaf haar een stevige knuffel.

Luna volgde haar door een gang vol foto's, kleurrijke sjaals, grote oorbellen en een houten gitaar aan de muur. In de verte klonk muziek: klappende handen, een gitaar, en dan weer een zware

beat.

“Wat een outfit,” mompelde Luna.

“Vandaag voel ik me een beetje motorflamenco,” lachte Rosalía.
“En morgen ben ik misschien wel iets anders.”

De kamer vol kisten

Achter een zware deur lag een kamer vol kisten. Sommige stonden open, andere zaten dicht met linten of sloten.

Luna keek haar ogen uit. In één kast hingen rode flamencojurken met franjes, in een andere stoere motorjassen en helmen.

Er waren ook wijde broeken, kleurrijke stoffen, hoeden, sjaals, schoenen uit verschillende landen.

“Je mag kijken, voelen, passen,” zei Rosalía. “Wat je ook kiest, het is goed.”

Luna trok haar schoenen uit. Ze pakte een bloemenjasje, een glimmende riem, een wijde broek. Niks paste echt bij elkaar... en toch voelde het goed.

Ze twijfelde even. “Ik weet niet of dit bij mij past...”

“...maar toch klopt het ergens,” fluisterde ze. “Ik krijg er zelfs een beetje kippenvel van.”

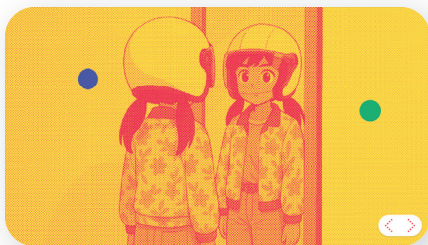
Rosalía glimlachte. “Ik ben een beetje zoals een kameleon,” zei ze.

“Zo eentje die verandert?”

“Ja. Maar niet om zich te verstoppen. Gewoon omdat ik mezelf in duizend vormen zie. Niet elke dag hetzelfde.”

Ze keek naar Luna. “En jij ook, Luna. Jij kan ook alle kleuren van jezelf ontdekken. Alles wat jij wilt.”

Luna keek naar haar spiegelbeeld. Ze herkende zichzelf. En ook weer niet.

Het schilderijtje en de kast met het lint

Luna haalde het schilderijtje uit haar zak.

“Dit portret heb ik van jou gemaakt,” zei ze. “Maar ik denk dat er nog dingen ontbreken.”

“Ik wil er nog dingen bij schilderen,” zei Luna. “Castagnetten. Een helm. Misschien zelfs een wereldbol.”

“En misschien ook iets van jezelf?” vroeg Rosalía zacht.

Luna knikte.

In de hoek stond een kast met een rood lint.

“Wat zit daarin?” vroeg Luna.

“Die kast is nog leeg,” zei Rosalía. “Voor alles wat jij misschien nog niet hebt ontdekt. Voor nieuwe kanten van jezelf die nog op je wachten.”

Luna glimlachte. “Oké, ik begin met de castagnetten en een motorhelm. Dat voelt goed.”

Rosalía lachte. “Zie je, zo begint elke zoektocht. Zoals een kameleon die altijd opnieuw ontdekt welke kleur hij wil hebben.”